

WERT, M'HAS DESCOBERT

Sóc docent. Ensenyo llengua catalana i literatura en una fàbrica d'independentistes (és a dir, en un institut de secundària) i, naturalment, com a bon professor que exerceix la seva activitat en aquesta Catalunya secessionista, i com a bon funcionari del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, faig del proselitisme i de l'adoctrinament ideològic les meves armes pedagògiques principals. Jo, i tots els meus companys i companyes, independentistes radicals, tenim com a objectiu professional formar noves fornades de nois i noies impregnats de patriotisme. Llàstima que el ministre espanyol José Ignacio Wert, que ha demostrat una perspicàcia fora de mida, se n'hagi adonat i hagi destapat, per a la llum pública, la nostra missió secreta. Resulta que se'ns ha vist el llautó i, és clar, ara caldrà engegar un procés per "espanyolitzar els alumnes catalans".

Perquè quan entrem a classe, els docents d'aquest país obliguem els nostres alumnes a aixecar-se i, amb la mà dreta sobre el cor, cantar Els Segadors amb sentiment patriòtic. Pobre del que ho faci amb desgana, que ja pot donar l'assignatura per suspesa. Si a algun li cau la llagrimeta mentre canta, en canvi, té un punt positiu assegurat. A les nostres escoles només s'ensenya –i, quan cal, s'inventa– la història de l'única nació que ens interessa, que és la catalana. Tothom coneix amb detall les gestes de Guifré el Pilós, Jaume

i Rafael de Casanovas; les figures de Macià i Companys són devotament venerades.

En canvi, el nom d'Espanya està prohibit, i si algun descarat gosa pronunciar-lo, el castiguem de cara a la paret, amb un diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans a cada mà, i l'obliguem a aprendre's de memòria, fil per randa, el text de les Homilies d'Organyà, en català antic.

Això per no parlar dels turments físics que infligim als qui tenen l'atreviment, o la descurança, de mostrar la més petita simpatia cap qualsevol cosa que faci olor d'unionista. No us vulgueu imaginar què fem quan un alumne es manifesta seguidor del Reial Madrid. A les nostres escoles i instituts només hi ha un equip de futbol oficial, que és el Barça; per bé que tolerem els alumnes que manifesten cert afecte cap a l'Espanyol, el València o el Mallorca, que al capdavant representen també una part del territori nacional.

És per això que no conec cap adolescent que sàpiga parlar cap llengua que no sigui el català, que no renegui de La Roja com del mateix dimoni, que no dugui una estelada immensa a la carpeta, que no s'inflami d'emoció quan sent el Cant de la Senyera, que no balli sardanes a l'hora del pati –mentre es menja un entrepà, sucats amb tomata, de fuet de Vic–, i que no faci pintades a les parets a favor de la independència dels Països Catalans.

De reüll
per Llorenç Capdevila

